

Hồi 37

*Trút Bụi Hồng Trần***M**

uội có sao không?

Tuấn Luận đỡ Băng Lệ ngồi xuống ghềnh đá.

- Muội hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi đi... rồi chúng ta sẽ đi tiếp.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận:

- Hạ huynh không cần phải lo cho muội... hiện tại đại họa lúc nào cũng có thể đổ xuống đầu huynh. Huynh hãy mau cao chạy xa bay, Băng Lệ tự lo liệu được cho mình.

Tuấn Luận lắc đầu..

- Huynh không nỡ bỏ muội trong lúc này.

- Bây giờ thì nhan sắc của muội đã không còn nữa... mất đi khuôn mặt xinh đẹp đó xem như muội đã trút được những điều phiền não. Hẳn sẽ không có ai muốn làm phiền muội nữa đâu.

Tuấn Luận thở dài:

- Muội đã vì ta.

- Không phải đâu... tại vì muội không muốn làm huynh khó xử thôi. Phàm nữ nhân dù rộng lượng đến mấy nhưng tự bản thân họ đã ích kỷ, nhất là ích kỷ với những ai đẹp hơn họ. Giờ thì Băng Lệ không thể nào so sánh với Hương Cung chủ... Tất người chẳng còn so đo nhan sắc với muội nữa.

Tuấn Luận khẽ gật đầu. Chàng từ tốn nói;

- Nhưng Băng Lệ có biết vì sao Diệp Tình để cho huynh và muội được ung dung rời Hương cung không?

Nàng gật đầu:

- Diệp Tình không muốn nhìn mặt huynh.

Tuấn Luận mỉm cười, lắc đầu:

- Không phải như muội nghĩ đâu... Huynh biết Diệp Tình cho huynh và muội ung dung rời Hương cung chỉ vì nàng đã có Minh chỉ Thần châu. Huynh chẳng còn gì để nàng ta lợi dụng cả. Và điều cốt lõi...

Tuấn Luận ngập ngừng.

Băng Lệ tiếp lời chàng:

- Diệp Tình muốn gì?

Tuấn Luận thở dài:

- Huynh sẽ chết bởi tay một người khác. Đó là ý của Diệp Tình.

Băng Lệ nhướng mày nhìn Tuấn Luận:

- Huynh sẽ chết bởi tay ai?

- Bất cứ người nào... nhưng tất nhiên Diệp Tình muốn huynh phải chết bởi tay một người vô danh tiểu tốt, thậm chí đó là kẻ tiểu nhân bỉ ổi nữa.

Băng Lệ lắc đầu:

- Diệp Tình tàn nhẫn quá.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Một khi nữ nhân có dự tính thì tất nhiên họ sẽ thâm hiểm hơn nam nhân. Diệp Tình là người đa mưu, thông minh lại có tham vọng tất nhiên hành động của nàng độc không thể nào ngờ đến được.

Băng Lệ nắm tay Tuấn Luận:

- Huynh hãy bỏ muội ở lại đây mà cao chạy xa bay đi...

- Huynh chạy đi đâu nhỉ... khi Tán Hồn hương của Hương cung đã lan tỏa khắp nội thể của huynh.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài nói:

- Tuấn Luận có chết cũng không sao, nhưng sẽ chẳng có ai tiếp tục thiên chức mà ân sư đã trao cho huynh.

Băng Lệ nhìn chàng ngập ngừng hỏi:

- Hội nhập Thập nhị thần châu?

Tuấn Luận gật đầu.

Những bước chân dồn dập vang tới. Tuấn Luận nhìn Băng Lệ:

- Tô muội, bất cứ chuyện gì xảy ra với huynh thì muội cũng là người đứng ngoài cuộc. Bởi vì muội không phải là người của võ lâm. Hãy nhớ lời huynh nói.

- Hạ huynh... nếu có chết thì Băng Lệ sẽ cùng chết với huynh. Hai người chết dù sao cũng có đôi có bạn... Cũng tại vì Băng Lệ mà huynh mới bị hại... Chỉ vì Băng Lệ mà Sử Thứ Dân mới có thể hạ độc Tàn hồn hương vào nội thể huynh. Băng Lệ sẽ không để huynh ra đi một mình đâu.

Buông một tiếng thở dài. Tuấn Luận nói:

- Nhưng hai người chết thì được ích gì. Nếu như huynh chết mà muội ở lại có thể tiếp tục thiên chức của huynh thì hay biết mấy.

Chàng đặt tay lên vai Băng Lệ:

- Điều muội ở lại cần thiết hơn. Bởi vì Tuấn Luận có ra đi thì cũng còn chút hy vọng để lại nơi cõi nhân thế này.

Tuấn Luận nói xong rút luôn mảnh da nhãn neho, mà trên mảnh da có những đường chỉ đỏ mỏng và nhuyễn như chỉ máu. Chàng đặt mảnh da kia vào tay Băng Lệ:

- Đây là họa đồ, có thể dẫn muội đến nơi để mười một hạt Thần châu còn lại. Muội có thể nhờ đến Lâm Tứ đệ đệ. Y có thể giúp muội nếu như huynh không còn hiện hữu trên cõi nhân sinh này nữa.

Băng Lệ mím môi, rồi ôm chầm lấy Tuấn Luận:

- Hạ huynh ai đã tạo cho huynh tình cảnh này?

Gỡ tay Băng Lệ, Tuấn Luận nói:

- Ai cũng có số phận cả nhưng huynh sẽ cãi lại số phận của mình. Hồi huynh chưa là Bách Thủ Thư Sinh Hạ Tuấn Luận mà chỉ là một Tiểu Cầu tử thì đã biết cãi lại số phận của mình rồi.

Tuấn Luận đứng lên.

Chàng rời ghềnh đá trong khi Băng Lệ vẫn thổn thức khóc. Rồi ghềnh đá Tuấn Luận tiến ra đứng giữa một khoảng đất trống, chấp tay sau lưng. Từ bốn phương những bóng người ào ào lướt đến. Người đầu tiên xuất hiện là Bang chủ Cái Bang Khâu Mục. Kế đến là Võ Đang đao trưởng Thuật Hư, rồi tới Song Tà Dạ Điệp, liền theo sau Song Tà Dạ Điệp là những cao thủ của Liệt Hỏa giáo. Tất cả những cao thủ đó đều lăm lăm cầm “Phục Hỏa Hồ” thứ binh khí tàn độc cực kỳ nguy hiểm, có thể đốt cháy bất cứ thứ gì khi lửa độc chạm đến.

Tuấn Luận lia mắt nhìn qua mọi người.

Chàng tử tốn nói:

- Hẳn các vị ở đây nhận được tín hiệu của Cung chủ Hương cung.

Song Tà Dạ Điệp chậm rãi bước ra. Họ là một đôi phu phụ như bóng với hình, không bao giờ tách rời nhau.

Hoạt Nhẫn nói:

- Chúng ta đã gặp nhau một lần tại Thạch Môn dẫn vào Thiên Ma Cổ Bảo. Hoạt mỗ rất khâm phục “Qui nạp thần công” của Hạ công tử... Từ sự khâm phục đó Hoạt mỗ không muốn thấy Hạ huynh chết oan phí. Nhưng Hoạt mỗ cũng không muốn mình ra tay mà chẳng được lợi ích gì.

Miễn Tố Như tiếp lời Hoạt Nhẫn:

- Tương công của Miễn Tố Như không muốn nói gót Kinh Vô Thường đâu. Đường môn của chúng tôi lại rất cần những người như Hạ huynh đây. Nếu Hạ huynh chỉ cần nói một tiếng...

Miễn Tố Như thè lưỡi liếm hai vành môi mọng đỏ, cứ như trên môi nàng đã có mật ngọt được thấm trong hai vành môi đó. Nàng nói tiếp:

- Chỉ cần Hạ huynh nói một tiếng đầu nhập “Đường môn” thì...

Miễn Tố Như không nói dứt câu mà chỉ giữ nhẹ tay phải. Cánh điều ngũ sắc xuất hiện ngay trên tay nàng. Nàng giật lần thứ hai thì cánh điều bay vút lên cao.

Nàng nhìn cánh điều ngũ sắc nói:

- Với cánh điều ưu vật của Đường môn thì chẳng một ai còn dám đụng đến Hạ huynh.

Tuấn Luận nhìn Miễn Tố Như:

- Một cánh điều của cô nương có thể ngăn trở được lòng tham của mọi người sao? Tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều biết tại hạ đang giữ thứ gì trong người mà.

Miễn Tố Như nhướn đôi mày kẻ mỏng như chỉ, rồi nói:

- Điều mà Hạ huynh lo âu đã được minh chứng tại Thạch môn Thiên Ma Cổ Bảo rồi. Với lại bây giờ Hạ huynh chẳng còn sự lựa chọn nào khác là phải đầu nhập “Đường Môn”.

- Nếu tại hạ không đầu nhập Đường môn của nhị vị thì sao?

Mặt Miễn Tố Như đành lại:

- Hạ Huynh thừa biết chuyện gì sẽ xảy đến với huynh. Chẳng lẽ trong tình huống này, Hạ huynh ương ngạnh không nhận ra hoàn cảnh của mình à?

Tuấn Luận buông tiếng thở dài.

Chàng còn đang tìm lời đáp trả Miễn Tố Như thì Lâm Tứ hối hả chạy đến. Gã vừa thở dốc vừa nói:

- Ha huynh... Tiểu đệ đến kịp rồi... đến kịp rồi.

Tuấn Luận cau mày:

- Đệ đến đây làm gì?

Lâm Tứ vừa thở vừa nói:

- Đến để giúp Hạ đại ca trả lời chư vị quần hùng đây chứ sao.

Tuấn Luận nghiêm mặt:

- Lâm Tứ... đệ đừng hồ đồ. Hãy đứng qua bên và đừng chen vào chuyện này.

- Ấy, đệ không thể không chen vào được. Vì đây cũng là phần của đệ mà.

Y nhìn Song Tà Dạ Điệp, nhe răng cười giả lá rồi nói:

- Khi vừa đến đây, Lâm Tứ nghe nhị vị nói, nếu như Hạ đại ca của tiểu đệ đầu nhập Đường môn thì nhị vị sẽ giúp đại ca khỏi đại họa này phải không?

Miễn Tố Như gật đầu:

- Không sai.

Lâm Tứ vừa nghe Miễn Tố Như nói dứt câu liền ôm quyền:

- Tiểu đệ thay mặt Hạ đại ca xin đầu phục “Đường môn” của nhị vị.

Hoạt Nhẫn cau mày.

- Tiểu tử hồ đồ... Người mà có thể thay mặt Bách Thủ Thư Sinh được sao?

Lâm Tứ gãi đầu nói:

- Tại sao không chứ... Lâm Tứ không chỉ thay mặt Hạ đại ca không thôi đâu mà còn là ông thần giữ cửa của Hạ huynh nữa đấy.

Khâu Mục, Cái Bang chủ cúi đầu lên tiếng:

- Người nói nhăng, nói cuội gì thế?

Lâm Tứ nhìn Khâu Mục bang chủ:

- Hề... Bang chủ sao lại nói Lâm Tứ nói nhăng nói cuội chứ? Một khi Lâm Tứ nói thì tất phải có mách, mách phải có chứng. Nếu hồ đồ nói bừa thì Lâm Tứ sao dám ngang nhiên nói chứ?

Y cười khẩy nói với Khẩu Mục bang chủ:

- Hay Bang chủ cũng muốn Hạ đại ca của Lâm Tứ đầu nhập Cái Bang.

Khâu Mục tròn mắt nhìn Lâm Tứ.

Thấy gã nhìn mình, Lâm Tứ giả lả cười nói tiếp:

- Bang chủ đừng ngại... Lâm Tứ biết mà... mục đích của các vị chỉ muốn bức ép Hạ huynh của Lâm Tứ trao Thập nhị Thần châu mà thôi. Đúng vậy không? Chính vì mục đích đó mà trong các vị ai cũng muốn Hạ đại ca của Lâm Tứ đầu nhập thôn phái mình. Khi đầu nhập rồi thì phải cống nạp Thập nhị Thần châu. Cũng được không sao.

Lâm Tứ vừa nói dứt câu liền thò tay vào chiếc túi da dê đeo bên hông. Y lấy một hạt ngọc xanh rờn đưa lên cao:

- Đây là hạt Minh chỉ Thần châu... Các vị đã từng biết rồi đó. Nhưng để trao hạt Minh chỉ Thần châu thì Lâm Tứ sẽ thay đại ca đầu nhập chứ không phải Hạ đại ca.

Miễn Tố Như lên tiếng:

- Tiểu tử... Đường Môn luôn rộng mở chờ ngươi.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Được rồi... Đường Môn là một, còn vị nào nữa không?

Khâu Mục nói:

- Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang... Hẳn ngươi không chê chứ?

Lâm Tứ chắc lưỡi:

- Ái chà... Xem chừng tiểu tử Lâm Tứ có giá trị quá đấy.

Y nhìn lại Thuật Hư đạo trưởng:

- Đạo trưởng có nhận Lâm Tứ vào làm đạo sĩ không?

- Nếu như Lâm tiểu huynh đệ giao những viên Thần châu kia cho bản đạo.

Nghe Lâm Tứ và những người kia đối đáp Tuấn Luật chỉ còn biết lắc đầu.

Lâm Tứ gãi đầu, từ từ thả hạt Minh chỉ Thần châu vào trong túi da dê đeo bên hông:

- Hay thật đấy... Thích thú thật đấy. Tất cả các vị đều muốn Lâm Tứ đầu nhập môn phái mình, mà khốn nỗi tại hạ chỉ có một mình.

Y khoát tay:

- Không sao... không sao... Mặc dù chỉ có một mình nhưng Lâm Tứ cũng sẽ sẵn sàng đầu nhập tất cả các môn phái có trong võ lâm Trung nguyên, miễn sao...

Hoạt Nhẫn cúi gắt nạt Lâm Tứ:

- Tiểu tử muốn nói gì?

Lâm Tứ gãi đầu nhìn Bang chủ Cái Bang Khâu Mục:

- Nếu như Lâm Tứ đầu nhập Cái Bang thì được gì, xin Bang chủ có thể cho Lâm Tứ biết được không?

Khâu Mục nghiêm giọng đáp lời gã:

- Người hẳn biết Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang... Đầu nhập Cái Bang người có cơ may phát dương quang đại đó.

Lâm Tứ chu mỏ lắc đầu:

- Bang chủ nói chung chung quá... Phải chi Bang chủ nói nếu Lâm Tứ đầu nhập Cái bang thì sẽ được Bang chủ giao cho chức vị Bang chủ thì đây sẵn sàng ngay. Còn đầu nhập Cái bang mà lại chống gậy, quấy bị dầm sương dãi nắng, đi khát thực tìm cái ăn về hầu phục Khâu bang chủ. Lâm Tứ xin chừa.

- Người...

Hoạt Nhẫn nhìn Khâu Mục:

- Tiểu tử đó nói đúng đây chứ.. Đầu nhập Cái bang thì chừ có nước chống gậy quấy bị đi ăn mày. Thế mà lại phải trao Thập nhị Thần châu cho Bang chủ... Thiệt thòi cho gã lắm đấy.

Nghe Hoạt Nhẫn nói, Lâm Tứ ôm quyền phẩn khích nói:

- Tôn giá quá là cao minh, tiểu tử Lâm Tứ chỉ nói xa thôi đã hiểu ngay lời lẽ của Lâm Tứ.

Y chắc lưỡi:

- Cảm kích sự khí khái của Hoạt tôn giá, Lâm Tứ xin được dâng cống Minh chỉ Thần châu.

Miễn Tố Như gật đầu:

- Lâm tiểu tử... Hay lắm, hãy trao những hạt Thần châu cho chúng ta.

Lâm Tứ hào hứng nói:

- Lâm Tứ xin được giao ngay... giao ngay.

Y tháo túi da dê cầm trên tay nhưng không vội thả qua tay Song Tà Dạ Điệp mà giả lả cười rồi chỉ lên cánh diều.

Miễn Tố Như gật đầu:

- Ta hiểu ngươi.

Miễn Tố Như vừa nói vừa thấy về phía Lâm Tứ chiếc lọ sành nhỏ bằng ngón tay cái. Nàng từ tốn nói:

- Ngươi cứ giữ đó mà dùng.

Lâm Tứ ôm quyền xá.:

- Đa tạ... đa tạ... Cô nương hãy giữ lấy ngọc thần của Lâm Tứ.

Lâm Tứ dùng hết sức, quăng túi da dê lên thật cao nhưng hướng về phía Song Tà Dạ Điệp. Chiếc túi da dê của Lâm Tứ nhanh chóng trở thành một miếng mồi ngon trong sự thèm khát của quần hùng.

Chẳng ai bảo ai, tất cả đồng loạt lao về phía chiếc túi da dê. Tất nhiên người có tiên cơ hơn hẳn chính là Song Tà Dạ Điệp.

Miễn Tố Như giật sợi dây tơ điều khiển cánh diều, trong khi Hoạt Nhẫn vươn trảo thộp lấy chiếc túi da của Lâm Tứ. Cánh diều trên không trung chao nghiêng thả ra lớp bụi phấn dày đặc, còn Hoạt Nhẫn thì đã thộp được vào chiếc túi da dê của Lâm Tứ. Hữu trảo vừa nắm được túi da dê thì Hoạt Nhẫn cảm nhận ngay áp lực như thái sơn đè tới sau lưng. Tả thủ của gã hoành ra sau vận công phát tác một đạo Phách không chưởng.

Ầm...

Ngọn Phách không chưởng của Hoạt Nhẫn đón thẳng đỡ thẳng vào ngọn Lưỡng nghi bát quái chưởng của Thuật Hư đạo trưởng. Vị chưởng môn Võ Đang phái đầu phải là cao thủ tầm thường, nên khi đạo phách không chưởng của Hoạt

Nhấn đón thẳng đỡ thẳng lấy đạo Lương nghi bát quái chưởng thì y phải chú người đến trước.

Hoạt Nhấn không gượng được buộc phải buông chiếc túi da dê của Lâm Tứ.

Hoạt Nhấn và Miễn Tố Như thường dựa vào độc công, nay phải đối thẳng chưởng giành với vị chưởng môn Võ Đang phái thì tất nhiên Hoạt Nhấn đâu phải là đối thủ của Thuật Hư đạo trưởng. Miễn Tố Như thấy Hoạt Nhấn thất thế, chú người đến trước, để chiếc túi tuột ra khỏi tay, nên bỏ luôn sợi dây khiến cánh điều mà lướt bay qua. Nàng vừa chộp chiếc túi da vừa dựng hữu chưởng phóng độc khí.

Từ trong ống tay áo của nàng một màn khói độc cuộn cuộn trút ra. Tay Tố Như vừa chạm vào chiếc túi da dê thì ngọn đả cầu bốn pháp của Khâu Mục cũng phạt đến.

Chát...

Ngọn đả cầu bốn pháp của họ Khâu đánh thẳng vào cánh tay trái công của Miễn Tố Như khiến nàng phải nhăn mặt thốt lên:

- Ôi ...

Chiếc túi da rơi bịch xuống đất. loạt Minh chỉ Thần châu rớt ra ngoài phát ánh hào quang xanh biếc. Không để mất thời cơ Bang chủ Cái bang Khâu Mục lướt đến vươn tay thộp lấy hạt ngọc. Lão vừa chụp được hạt ngọc thì cảm thấy đầu óc choáng váng mắt hoa, tay chân bủn rủn cứ như chẳng còn chút chân ngươn nội lực. Với kinh nghiệm giang hồ, Bang chủ Cái bang Khâu Mục biết ngay mình đã bị trúng độc công của Song Tà Dạ Điệp.

Mặc dù biết mình bị trúng độc công nhưng Khâu Mục vẫn nghiêng răng nắm cứng hạt Minh chỉ Thần châu lê bước về phía Lâm Tứ. Gã chìm tay về phía Lâm Tứ:

- Mau đưa giải dược cho ta.

Lâm Tứ nhượng mày.

- Hê... Lâm Tứ chưa đầu nhập Cái bang mà Bang chủ lại lệnh cho Lâm Tứ rồi. Bất công... bất công không được đâu.

Bên kia ngay cả Thuật Hư đạo trưởng cũng cảm nhận như Khâu Mục, liền miễn cưỡng lắc mình lướt ra ngoài.

Khâu Mục cố gượng đứng đưa tay đến trước mặt Lâm Tứ. Lão khẩn trương nói:

- Tiểu huynh đệ... Mau trao giải dược cho bốn Bang chủ... Bốn Bang chủ sẽ trao chiếc gậy chưởng bang cho người.

Lâm Tứ nhăn mặt, gãi đầu:

- Chúc vị chưởng bang Cái Bang cũng được lắm, nhưng rất tiếc Lâm Tứ không muốn trở thành ăn mày chúa. Bang chủ cứ giữ lấy ngọn đả cầu bồng đó mà dùng.

Y quay lại Hạ Tuấn Luận. Mở nắp tịnh bình cho chàng ngửi rồi nói:

- Hạ huynh... Mình chẳng còn gì ở đây nữa... rồi... Không ngờ chỉ một Lâm đệ cũng được việc đấy chứ?

Gã vừa dứt câu thì nghe tiếng thầy người đổ xuống đất.

Huych...

Lâm Tứ nhìn lại đã thấy thể pháp của Bang chủ Cái Bang Khâu Mục bị chém ngang thất lưng. Phần trên đổ xuống đất mà phần dưới vẫn đứng sừng sững.

Lâm Tứ giật mình bởi cái chết đổ buột miệng thốt:

- Y...

Y còn chưa hết ngạc nhiên thì nhận ra một người vận chiếc áo thụng như bóng ma thần chết lừng lững tiến đến bên xác Khâu Mục. Người nọ chẳng màng gì đến độc công của Song Tà Dạ Điệp. Y thản nhiên cúi xuống nhặt lấy hạt Minh chỉ Thân châu rồi thả vào chiếc tráp ngọc.

Hạt Minh chỉ vừa được đặt vào chiếc tráp ngọc thì Xám y nhân lại trút ra. Lão nhìn Lâm Tứ từ tốn nói:

- Tiểu tử... đây không phải là Minh chỉ Thân châu.

Lâm Tứ tròn mắt

- Hề... Tôn giá sao nói vậy chứ?

Lâm Tứ muốn biết người kia là ai nhưng y không thể nào nhận biết được bởi chiếc mặt nạ dát vàng che chắn diện mạo.

Xám y nhân gằn giọng nói:

- Minh chỉ Thân châu đang ở đâu? Ngoài Minh chỉ Thân châu ra, Tuấn Luận còn phải giao cho bốn tọa cả bức mặt đồ của lão công công Chu Tần.

Tuấn Luận miễn cưỡng lên tiếng:

- Tôn giá là ai?

- Trong tình huống này thì người không được quyền biết chân diện của bốn toạ.

Lâm Tứ nhìn Xám y nhân, khi chạm vào ánh mắt của Xám y nhân, bất giác gã phải thối bộ về sau, đứng bên Tuấn Luận. Y nhỏ giọng nói:

- Hạ đại ca... Đừng sợ... Sẽ có người đến hỗ trợ cho chúng ta.

Tuấn Luận không màng đến lời của Lâm Tứ. mà chậm rãi dần đến hai bước. Chàng đối mặt với Xám y nhân:

- Tôn giá hẳn không phải là kẻ vô danh tiểu tốt cũng không phải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi để lợi dụng thời cơ tại hạ bị trúng Tàn hồn hương của Diệp Tình.

Xám y nhân rùng mình.

- Người bị trúng Tàn hồn hương của Hương cung?

Băng Lệ bất ngờ xuất hiện. Đôi thân nhân của Xám y nhân thoát hiện nét ngầu đục khi thấy khuôn mặt của nàng.

Băng Lệ nói:

- Chủ nhân...

Xám y nhân khoát tay:

- Đừng gọi bốn toạ là chủ nhân nữa.

Xám y nhân nhìn lại Tuấn Luận.

- Lần trước, người đã đoạt phạn công của bốn toạ tại Kim Tiền bang, giờ bốn toạ muốn lấy lại phạn công đó. Đó mới là sự công bằng.

Tuấn Luận nhặt khẽo đáp lời Xám y nhân:

- Nếu tại hạ không trao mật đồ Kim lăng cho tôn giá thì sao?

- Một khi bốn toạ ra tay thì bất kể hậu quả như thế nào.

- Tôn giá sẽ dùng Long trảo đối phó với tại hạ?

- Trong tình trạng của người bốn toạ không cần dùng đến Long trảo công.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Chỉ cần tôn giá cho tại hạ biết một điều, tại hạ sẽ trao lại bức mật đồ Kim lăng cho tôn giá.

- Người hỏi đi.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Tôn giá hẳn phải có mối quan hệ với ân sư nên biết tuyệt học Long trảo.

Xám y nhân ngửa mặt cười khanh khách. Lão cắt ngang tràng tiểu ngạo, lạnh lùng nói:

- Không sai... Thượng Quan Nghi và bốn tọa đều xuất thân từ “Vô vi phái”. Giờ thì người đã biết rồi chứ? Và người chỉ được hỏi một câu thôi.

- Tại hạ cũng chỉ cần biết có bấy nhiêu đó thôi.

Tuấn Luận nhìn lại Băng Lệ.

Nàng hiểu ngay cái nhìn của chàng liền lấy bức mật đồ đặt vào tay Tuấn Luận.

Cầm bức họa đó, Tuấn Luận tiến thẳng đến Xám y nhân. Chàng chìa bức họa đồ đến trước mặt hắn:

- Tại hạ và tôn giá sẽ gặp nhau tại Kim lăng.

- Bốn tọa cũng rất muốn điều đó.

Song Tà Dạ Điệp thấy Tuấn Luận trao đồ cho Xám y nhân, đồng thanh lên tiếng:

- Vật đó của Song Tà Dạ Điệp.

Hai người vừa nói vừa toan lướt đến tập kích nhưng Xám y nhân quay lại định nhãn nhìn họ:

- Trong binh khí phổ của Vạn Sự Thông và ngay cả Bách điển tàn thư không có tên Song Tà Dạ Điệp. Hãy nhớ lấy điều đó.

Xám y nhát trừng mắt khi thốt dứt câu.

Song Tà Dạ Điệp vừa toan hợp sức tập kích, nghe xám y nhân nói bất giác phải dừng bộ. Hai người nhìn lại xác của Khâu Mục tự biết lời nói của Xám y nhân chẳng ngoa chút nào. Họ miễn cưỡng nhìn Xám y nhân quan sát xem độc công có xâm nhập vào nội thể của y được không. Nhưng cả hai phải thất vọng khi kiểm chứng vì thấy thần sắc của lẫn uy quang của Xám y nhân chẳng hề có biểu hiện gì là trúng độc.

Xám y nhân khẽ vung tay một cái. Ánh chớp vàng nghệ thoát ra từ tay Xám y nhân cắt một đường cầu vòng. Ánh chớp kia lướt sạt qua đầu Song Tà Dạ Điệp rồi nhanh chóng rút ngay vào ống tay áo trường bào xám xịt.

Song Tà Dạ Điệp buột miệng nói:

- Vô địch song hoàn.

Cả hai vừa nói vừa thối bộ, rồi quay lưng thi triển khinh công thoát đi.

Tuấn Luận nhìn Xám y nhân:

- Thì ra là túc hạ.

Nhìn lại Tuấn Luận, Xám y nhân trầm trọng nói:

- Bốn tọa và người còn có cơ hội gặp lại.

Lão vừa nói vừa cho miếng da dê vào áo ngực:

- Thần châu hợp nhất... Chẳng biết lúc đó người sẽ như thế nào. Thượng Quan Nghi sẽ chẳng bao giờ ngăn cản được ta cho dù y có dày công đào luyện ra người.

Xám y nhân nói xong quay lưng thi triển khinh công bỏ đi.

Tuấn Luận nhìn theo Xám y nhân khẽ lắc đầu. Lòng chàng nặng trĩu khi nghĩ đến thời khắc Thần châu hợp nhất.

Lâm Tứ giã nải:

- Cái lão hòa thượng đó...

Gã chưa nói hết câu thì Tuệ Tĩnh đại sư xuất hiện, cùng với tiếng phật hiệu.

- A di đà phật...

Lâm Tứ nháy đồng lên nói:

- Đại sư ... Sao ông lại đến trễ vậy?

- A di đà phật... Bần tăng đã đến cùng với Vô địch song hoàn.

Lâm Tứ tròn mắt:

- Đại sư đến cùng với lão ma đó sao không xuất hiện lại để cho lão ma kia lấy được Họa đồ Kim lăng của Hạ đại ca.

- A di đà phật... Bần tăng có điều khó nói, nhưng tựu chung không muốn cổ tị Thiếu Lâm rơi vào kiếp họa trùng trùng sau này.

Lâm Tứ lờm Tuệ Tĩnh đại sư:

- A... Hóa ra lão vị chùa hơn là vị người.

- A di đà phật. Dù sao Hạ thí chủ cũng đã biết đối thủ của người là ai. Còn bản tăng thì đã là kẻ xuất gia... Không còn là Nhất Điều nữa.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn lại Tuấn Luận

- Hạ thí chủ... Mong rằng thí chủ sẽ theo bước Thượng Quan tiên sinh vị nhân hơn vị mình.

Băng Lê nói:

- Đại sư! Hạ huynh của tiện nữ đã bị trúng độc Tàn hồn hương của Cung chủ Hương cung.. Nhất thời chẳng làm gì được. Bây giờ đại sư có cách chi để trục Tàn hồn hương ra khỏi nội thể của người.

- A di đà phật.. Bản tăng vì nghe tin Hạ thí chủ trúng Tàn hồn hương của Hương Cung chủ mà phải rời cổ tự Thiếu Lâm.

Lâm Tứ phẫn kích nói:

- Vậy là đại Sư cố cách trục Tàn hồn hương ra khỏi nội thể của Hạ đại ca.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn lại Tuấn Luận, tay lần râu chuối bồ đề, từ tốn nói:

- Hạ thí chủ cho phép bản tăng chứ? Hạ thí chủ đừng nghĩ bản tăng là Nhứt Điều. Mà hãy nghĩ bản tăng là Tuệ Tĩnh hòa thượng là được rồi.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ đại sư ân...

- A di đà phật...

Tuệ Tĩnh đại sư rảo bước tiến về ghềnh đá. Theo lão tăng Thiếu Lâm là Hạ Tuấn Luận. Chàng ngồi kiết đà hướng mắt nhìn ra ngoài dòng Dương tử. Lão tăng Thiếu Lâm khép hờ hai mí mắt, vận chuyển công phu rồi áp đôi bản thủ vào hai đại huyệt sinh tử huyền quan của Hạ Tuấn Luận.

Đại sư từ từ vận công chuyên qua chàng. Một làn khói đen bốc lên từ đỉnh đầu Hạ Tuấn Luận trong khi thể pháp của Tuệ Tĩnh đại sư thì tuôn mờ hôi dầm dề.

Một khắc... hai khắc, rồi ba khắc. Khi lão tăng rút bản thủ lại thì sắc diện tái nhợt, tái nhợt.

Tuấn Luận thở phào một tiếng. Chàng quay lại nhận ra sắc diện của vị cao tăng Thiếu Lâm, hốt hoảng hỏi:

- Đại sư có sao không?

- A di đà phật. Chân ngươn của bản tăng đã truyền tất cả qua thí chủ rồi..

Tuấn Luận sững sốt:

- Đại sư.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn Tuấn Luận từ tốn nói:

- Bản tăng đã quyết định bế môn tham thiền nhập định, không cần đến nội lực nguyên ngươn mà một thời phiêu bạc với cái danh Nhứt Điều. Sau này, nếu Thiếu Lâm có gặp kiếp họa mong Hạ thí chủ để mắt đến.

Tuấn Luận xúc động gật đầu:

- Đại sư, Tuấn Luận sẽ để mắt đến Thiếu Lâm tự.

- A di đà phật. Thiệt tai... Thiệt tai...

Tuệ Tĩnh đại sư đứng lên:

- Bản tăng xin cáo từ.

Tuấn Luận hồi hải nói:

- Đại sư! Văn bối sẽ đưa đại sư đến Thiếu Lâm tự.

- A di đà phật... Bản tăng từ Thiếu Lâm tự ra đi thì có thể quay về Thiếu Lâm tự. Với lại bây giờ Hạ thí chủ còn nhiều việc phải làm mà những người khác không thể nào làm được...

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn Tuấn Luận. một lần nữa:

- Mong rằng có ngày sẽ được tái kiến Hạ thí chủ trên Thiếu Lâm tự.

- Văn bối sẽ đến tham kiến đại sư.

- A di đà phật... thí chủ保重.

Tuệ Tĩnh đại sư nói xong quay bước chậm rãi bỏ đi. Bóng cà sa của người khuất dần trong tầm mắt của Hạ Tuấn Luận và mọi người.

Khi đại sư đi rồi, Băng Lệ mới hỏi Lâm Tứ:

- Lâm đệ đệ! Tuyết Nhi và Đình Khan ra sao?

Nghe nàng hỏi mà Lâm Tứ cứ nghệt mặt ra nhìn Băng Lệ. Gã làm sao không nhìn nàng bằng ánh mắt đó khi thấy bộ mặt đầy những vết cắt chằng còn nhân dạng như hôm nào nữa.

Tuấn Luận nói:

- Lâm đệ đệ đừng nhìn Tô muội muội như vậy.

Lâm Tứ giả lời nhìn nơi khác, đáp lời Băng Lệ:

- Tuyết Nhi và Đình Khan đang ở trên Ngũ đài sơn với lão thần y. Họ đã được lão thần y Âu Trí Hạo thay da đổi thịt không còn cần đến độc thảo nữa.

Băng Lệ ôm quyền:

- Đa tạ Lâm đệ đã giúp cho Tuyết Nhi và Đình Khan.

Lâm Tứ nhìn lại Tuấn Luận:

- Đại ca... Giờ thì chúng ta phải làm gì?

- Đệ hãy đưa Tô muội lên Ngũ đại sơn...

Băng Lệ hỏi:

- Còn huynh?

- Tô muội không cần lo cho huynh. Nếu làm xong việc tự khắc huynh sẽ tìm đến các người.

Băng Lệ bịn rịn:

- Hạ huynh...

Tuấn Luận mỉm cười:

- Muội nên đến gặp lão huynh Âu Trí Hạo... Hy vọng lão huynh sẽ giúp được nhiều cho muội.

Lâm Tứ gãi đầu:

- Chừng nào đệ mới được gặp lại huynh?

- Sẽ gặp.

Tuấn Luận vỗ vai Lâm Tứ, rồi nhìn lại Băng Lệ:

- Hai người bảo trọng.

Khi Tuấn Luận bỏ đi rồi, Lâm Tứ mới nhìn Băng Lệ. Y chợt nhận ra nét u ẩn, ủ dột, cùng với hai hàng lệ rịn trên khoé mắt Băng Lệ.

Lâm Tứ buột miệng hỏi:

- Y ... Sao Tô tử tử lại khóc... có chuyện gì vậy?

Băng Lệ vội quay mặt chỗ khác, dùng ống tay áo thấm những giọt nước mắt đọng trên khoé mắt mình. Nàng ngập ngừng

- Tỷ tỷ đâu có gì đâu?

Lâm Tứ cười giả lả rồi nói:

- Tô tỷ tỷ còn giấu Lâm Tứ này làm gì? Cái gì giấu được Lâm Tứ chứ có những điều không thể nào giấu được tiểu thần thám Lâm Tứ. Thứ nhất là Kim lượng, thứ nhì là tình cảm. Hề... Tỷ không nói ra nhưng Lâm Tứ cũng biết tỷ đã yêu Hạ đại ca rồi.

Băng Lệ im lặng chấp nhận lời Lâm Tứ vừa thốt ra.

Lâm Tứ hỏi gần lại nàng:

- Lâm Tứ nói có đúng không?

Băng Lệ nhìn lại gã. Nàng khẽ gật đầu nhỏ giọng nói:

- Bây giờ Băng Lệ không còn là giai nhân nữa.. Hả đại ca chẳng bao giờ...

- Hề. Tô tỷ tỷ đừng nghĩ Hạ đại ca giống như Sử huynh đấy. Sử Thứ Dân vị tình bề ngoài thôi nhưng bên trong lại vị mình hơn. Còn Hạ huynh thì khác đó.

Y nheo mắt nói với nàng:

- Hạ huynh nói với đệ... Có vị người thì mới có tình người. Hạ đại ca là kẻ đa tình chứ?

- o O o -